

čo so povzročili najbrž brezposelni pote-puhi, ki prenočujejo po škednjih.

Velik kozolec zgorel na sredini. V Šmartnem pri Liti je imel Pavel Knaflič, tovarnar usnja, za tovarno velik kozolec trojnik. Iz maščevanja mu je v noči neki nepridiprav polil srednji del kozolca, v katerem je bilo seno, s petrolejem in je v noči zažgal. Na pomoč pribrezeli gasilci so ogenj omejili in je zgorel samo srednji del. Škoda znaša 30.000 Din.

Nočni požar je uničil v Št. Vidu pri Ljubljani obsežno gospodarsko poslopje g. Francu Struklju, po domače pri Hruški v Gunceljah.

Po nesreči se ustrelil. V Trobendolu v župniji Sv. Rupert nad Laškimi se je pripetila zadnje dni nesreča, koje smrtna žrtev je postal 38 letni brezposelni Ivan Dojar. Kakor so pokazale okoliščine po nesreči, je moral imeti Dojar v slami skrito nabito lovsko puško. Najbrž je potegnil orožje iz slame za cevi in je na ta način sprožil petelina. Naboj je nepredvidneža zadal v trebuh in ga tako razmesaril, da je bil koj mrtev. Smrtno ponesrečeni je bil rojen v Št. Janžu pri Dravogradu in pristojen v Pameče pri Slovenjgradcu.

Z lestve omahnil in se ubil. Na Bricljev hlev v Štepanji vasi pri Ljubljani je hotel Janez Žitnik, brezposelni samski delavec. Na stopnicah je revež omahnil, padel in obležal mrtev.

Zadeta od kapi pri zvonjenju smrtne ure. Zadeta od kapi se je zgrudila mrtva pri zvonjenju smrtne ure pri podružni cerkvi-ci Rozalija Upljeva, po domače Kobilarica, mežnarjeva vdova v Kresnicah v Zaslavju pri Ljubljani.

Zračna nesreča zahtevala 11 smrtnih žrtev. Veliko potniško letalo z osmimi potniki in tremi moži posadke je strmo-glavilo pri poletu v S. Francisko v Združenih ameriških državah v zaliv pri San Francisku in se je pogreznilo v morje. Nesreča se je zgodila 11. februarja. Več policijskih čolnov je iskalo aeroplan celo noč v svitu žarometov, da bi rešilo ponesrečence, a je bil ves trud zastoj. Po-

drobnosti o veliki zračni nesreči še niso dognane. Malo pred padcem je prosilo le-talo brezžičnim potom, naj mu dajo sig-nale za pristanek. Pilot je parkrat pono-vil to prošnjo radio-telegrafičnim potom, čeravno je moral videti signalne luči na letališču. Naenkrat je zavil aparat v južno-zapadno smer in koj nato so čuli opazovalci glasen plusk v morje kaka 2 km od obale. Kmalu nato so že švig-nili plameni iz potapljačevega se letala, kar znači, da je prišlo do padca v morje radi napake v motorjih.

Zamenjam dobro vino za rezan les, vinogradno kolje in suha bukova drva. Gnilšek, Maribor, Razlagova 25.

Razne novice.

Iz Slovenske Straže v Mariboru se po-roča, da posluje njena pisarna v pondelj-kih od 9. do 11. ure in v četrčkih od 11. do 12. ure dopoldne, ostale dneve pa od 4. do 5. ure popoldne (razen sobote).

Podružnica ZAKŠ v Mariboru vabi vse absolvente kmetijskih in absolventke kmetijsko-gospodinskih šol bivše Štajerske na zborovanje, ki se bo vršilo v nedeljo dne 7. marca t. l. v Mariboru. Na tem zborovanju se bomo pogovo-rili o potrebi ustanovitve širše podružnice ZAKŠ za ozemlje bivše Štajerske, o kmetijskih zbornicah, o vprašanju zaposlitve absolventov pri občinskih in pri kmetijsko-nadaljevalnih tečajih. Razpravljali bomo tudi o uradniškem po-ložaju absolventov kmetijskih šol. Zborovanje je za vse absolvente in absolventke zelo važno, zato se ga vsi udeležite!

Nenavadna surovina je tisti liberalni »inteligent«, ki v »Kmetiskem listu« prodaje svoje »duhovitosti«. V zadnji številki razkazuje takele cvetke svojega besed-nega zaklada: Koštrun je klical v nekem podstrešju skozi luknjo na pomoč sv. Ur-ha in nazadnje še samega črnega hudiča. Janezu Vodopivcu naj se, kadar kozla, podloži skleda, da se spozna neznosni smrad njegovega pretrganega želodca. Pri tem naj dotičnik pazi, da ga pri koz-

lanju po obrazu ne pošprica, ker je potem v nevarnosti tudi on, da bodo sami dihur-ji pred njim bežali! Naj nam čitatelji oprostijo, da smo te ostudne grdobije po-natisnili iz »Kmetiskega lista«. Storili smo to, da pokažemo srčno kulturo liberalnih kmetijcev, katera je vir rastoče surovosti med gotovim delom slovenske mladine.

Kaj bo z obrtniki? Naš pristaš piše: Pereče vprašanje je vprašanje podežel-skih obrtnikov, obenem malih posestnikov s par orali zemlje. Živimo od našega kme-ta in vživamo grenak kruh v težki konku-renci z industrijo. Imamo veliko stroškov, davčin in raznih dajatev. Rubež hodijo mesec za mescem. Gledamo, kako propada obrt in posest. Nevarnost nam preti, da postanemo žrtev nenasitnega ka-pitalizma, ki nas upropašča gmotno in duševno. Smo torej potrebni pomoči; zato prosimo merodajne činitelje, da obračajo svojo pažnjo tudi našemu stanju, ki trpi pod težo dolgov.

Vi barvate obleke? Barva za barvanje oblek se najkomodneje dobi ali iz krep-papirja ali iz svilenega papirja. Treba je samo paziti, da kak košček papirja v te-kočini ne ostane. Barva na teh papirjih namreč leži na papirju in če imate zelo dobre oči, pretrgajte svilen papir, boste ugotovili v sredini belino. Ta papir se namreč samo namoči v barvo in zato tudi na dežju ta barva takoj steče z vodo s papirja. Za razne obleke si tako lahko do-ma omislite barvo, ker je to najfinejša barva in kemično ne toliko škodljiva. Si-cer pa vam svetujemo, da napravite naj-preje z enim komadom poizkus. Imeli bo-ste tako iz starih oblek nove!

Čirilova knjižarna priporoča postne pridige Berghoff: Christus unser Leben und Vorbild, Zyklus und Fastenpredigten für unsere Zeit, kart. Din 40.--. — P. Andreas Hamerle: Herodes und sein Nachtrag, sechs Fastenpredigten und eine Karfreitagspredigt, broš. Din 17.--. — P. Bernhard Ernst Krahl: Das Hochheilige Kreuzesopfer und seine Erneuerung. Sechs Fastenpredigten und eine Karfreitagspredigt, broš. Din 14.--. — Brors: Leiden und Beten, Fastenbe-trachtungen, broš. Din 18.20. — Brors: Leiden und Beten, Das Gebet des Herrn, broš. Din 17.--.

Najkrajša vojna

Ob začetku petega meseca španske držav-ljanske vojne so se spomnili angleški listi na to, da je najkrajša dosedanja vojna bila pred 40 leti. V avgustu 1896 je sultan sansibar-ski napovedal angleške-mu kralju vojno. Nato je angleška križarka, ki se je mudila v bližini San-sibarja, nemudoma začela streljati na sultanovo palačo in je vrhu tega potopila edino sansibar-sko vojno ladjo. Točno 37 minut po vojni napo-vedil je sultan pobegniti iz palače in nad njo se je pojavila bela zastava. Tako kratke vojne ni bi-lo nikoli.

Povprečna brzina avto-mobila

je znašala krog 1. 1890 25 km na uro. Leta 1900 so se že ponašali z naj-

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

»Zdaj pa je dovolj klepetanja,« je zarobantil krojač Murko. »Rajat pojdimo, rajat! Škoda za čas in priložnost.«

Zopet so zabrenkale citre, klarinet je zapiskal in bas je zabrundal; v divjem plesu so se sukali pari, da se je kar kadilo.

V širokem kotlu leži Kapla, precej visoko nad njo pa Šmarje. Med kapelskim trgov in šmarskimi travniki se dviga strma, gotovo svojih sto klafter visoka peč, poraščena z grmovjem, ki se proti vrhu navpično vzpenja; to so Šmarske peč. Vozna pot se jih mora na daleč ogniti; zato je po tej več ko eno uro iz Kaple do Šmarja. Kdor pa si upa po nevarni stezi čez peč, pride pol preje.

Po tej stezi je nekaj kratki šla tudi Veronika, šmarskega mežnarja nečakinja, ki je bila prav ko-rajžno dekle. Vsak teden je morala tri ali štirikrat dol v Kaplo, da je učila dekleta šivati in vesti. Kapelski dekan Jurij je namreč iz svojega plačeval šolo in je hotel, da se dekleta naučijo tudi šivati. Ker je bila Veronika na glasu, da te reči razume, jo je dekan naprosil za učiteljico. Veronika se je rada prišla in je »daj že leto dni dekleta tako lepo učila,

da so bili vsi zadovoljni. Dekleta so jo imele rade in so jo še po pouku zadrževale, da jim je kaj pripove-dovala ali pa jim pomagala pri šolskih nalogah. Potem jo je še v tej ali oni hiši čakala kaka obleka, da jo je bilo treba popraviti ali kaj pošivati. Kaj čuda, da jo je imelo vse rado in tem rajši, ker ni bila samo spretna in marljiva delavka, ampak tudi prijazna, s svojim vedenjem pa in svojo odločnostjo vzgled za dekleta.

S svojo korajžo in odločnostjo se je kaj rada tudi postavila. Zato si ni dala dopovedati, če se ji je mudilo domov, da jo je udrla kar po kozji stezi čez Šmarske peč. Ko pa je šmarski mežnar, njen ujec, za to predrznost zvedel in ji je strogo prepovedal, da bi hodila po nevarni poti, se je vdala in je hodila odslej zmerom okoli po daljši.

V tej drugi reči, ki ji jo je mežnar še zabičeval, pa ga ni tako poslušala. Mežnar ji je namreč na-ročal, naj nikar ne ostaja tako dolgo spodaj v Kapli, temveč naj odhaja že pred mrakom, da je ne bo grede že noč lovila; kajti za dekleta je nevarno, da gre sama ponoči gor v Šmarje. Ali za te ujševne opomine se je premalo menila. Vedno zopet je obsedela v Kapli, in ni bilo redko, da se je podala proti domu šele, ko se je že zmračilo. Najrajši se ji je to pri-petilo jeseni ali pozimi, ko je kratek dan.

Bilo je prvi teden v oktobru. Veronika je svojo šolo opravila, potem pa je morala še na tri kraje, ker so jo zaradi šivanja klicali. Nazadnje je šla še